

turde gjøre Regning paa, at ogsaa den høitærede Indenrigsminister vilde støtte de stillede Forslag.

Tauber: Jeg kan ikke negte, det er med en vis Forundring, jeg har set den Indstilling, der er fremkommen fra det ærede Udvalg, der har været nedsat angaaende denne Lov, og har hørt den Fremstilling, som nu er givet af den ærede Ordfører for Udvalget. I andre Tilfælde pleier man navnlig fra den Side, hvortil den ærede Ordfører hører, og jeg tror ogsaa fra andre Sider, at høre den Anskuelse fremsat, at det er aldeles urigtigt at røre ved Skatterne paa faste Eiendomme; forhøier man dem, berøver man de paagjældende Ciere en Del af deres Kapital og Renten deraf; nedsetter man dem, giver man de paagjældende Ciere en Foræring, som de ere aldeles uberettigede til, og det gjør man paa det Usfentliges Beføstning. Det er en Anskuelse, man hører fremsat ved enhver given Leilighed, hver Gang der er Tale om at røre ved hvilken som helst Skat paa fast Eiendom. Nu ser man her, at hele Udvalget er enigt om at tillade Kjøbstadkommunerne at forhøje Skatterne paa de faste Eiendomme i Kjøbstæderne. Denne Maade at tage Sagen paa undrer mig virkelig i meget høi Grad, og jeg kan ikke finde det rigtigt, at man gjør dette. Jeg hører ikke til dem, der ganske hylde den Grundføtning, jeg nylig udtalte, at man ikke maa røre ved Skatterne paa faste Eiendomme; jeg mener, at der ikke er Noget til Hinder for, at man nedsetter dem, men man maa under ingen Omstændigheder indlade sig paa at forhøje dem. Det er en Grundføtning, som jeg i det Hele taget tror har været hyllet af dette Things Flertal saa lang Tid tilbage, som jeg kan erindre, i alt Fald saalænge jeg har været Medlem af denne Forsamling. Nu vil man her gaa til at indbrømme en Forhøielse af disse Skatter, og vel at mærke, ikke en Forhøielse, som vi her bestemme, men en Forhøielse, man lægger i Kjøbstadkommunalbestyrelsernes Haand. Den foreslaaede Forhøielse fremtræder under to Former. For det Første vil man tillade de Kjøbstæder, som i 17 Aar have siddet Loven af 1863 overhørigt, at lægge andre Regler til Grund end dem, der skulde lægges til Grund efter Loven af 1863, og for det Andet vil man tillade de Kjøbstæder, som have opfyldt Bestemmelserne i Loven af 1863 og have faaet deres Vedtægter, at forandre disse og navnlig at forhøje Kommunestatterne paa fast Eiendom udenfor de i Loven af 1863 bestemte Regler, og man berøver sig i saa Henseende paa, at Kjøbstadkommunalbestyrelserne have erklæret sig for en saadan Lov. Der er navnlig et Punkt, der med stor Styrke er blevet fremhævet af den ærede Ordfører, og ogsaa er blevet omtalt i Betænkningen, nemlig at en Forsamling af Kjøbstaddelegerede, der afholdtes engang ifjor, skal have med stor Stemmemæltighed erklæret sig for en Lov, der gik væsentlig i samme

Retning som det her foreliggende Forslag. Jeg kan nu ikke tro, det kan være rigtigt at overlade en saa fri Anvendelse af Bescatningsreglerne til nogen Kommunalbestyrelse; tvertimod har man her fra Lovgivningsmagtens Side betragtet det som rigtigt at binde Kommunalbestyrelserne til saa bestemte Grundregler for Bescatningen som muligt, idet man da naturligvis har overladt Anvendelsen af disse Grundregler til de paagjældende Kommunalbestyrelser. Her lægger man egentlig Jaksfættelsen af selve Reglerne, i alt Fald indenfor meget vide Grændser, i de paagjældende Kommunalbestyrelseres Hænder. Man gjør paa den Maade de paagjældende Kommunalbestyrelser til Lovgivningsmagt i saa Henseende og overlader hele dette Lovgivningsomraade, i alt Fald indenfor meget vide Grændser, til de paagjældende Kommunalbestyrelser. Hvad endelig den omtalte Kjøbstaddelegeretforsamling angaar, kan jeg rigtig nok ikke tillægge denne Forsamling den Betydning, som den ærede Ordfører, og, som det synes, Udvalget i dets Helhed har villet tillægge den. Thi hvad enten der var flere eller færre Delegerede tilstede, hvad enten flere eller færre Kjøbstæder have været repræsenterede der, vil vist Enhver, der erindrer denne Delegeretforsamlings Sammensætning, give mig Ret, naar jeg siger, at det var en Repræsentation for de herskende Grupper i Kjøbstæderne og ikke for Kjøbstæderne i deres Helhed. Jeg tror nu, at hvis den Lov, her er Tale om, kommer ud, vil den — og det maa man have vel for Die — komme til at gaa ud over de Grundeiere i Kjøbstæderne, som i Almindelighed høre til de herskende Grupper i disse. Den vil væsentlig komme til at gaa ud over de smaa Grundeiere i Kjøbstæderne; det er dem, der ville komme til at lide under denne Lov. I Kjøbstæderne er jo Forholdet i Almindelighed det, at der er en stor Mængde Eiendomme, som ere i Smaafolks Hænder, beboes af en enkelt eller høist et Par Familier, og ved at forhøje Skatterne paa disse Eiendomme i et saadant Omfang, som her virkelig vil blive Tale om — thi det bliver ingen ringe Forhøielse, her bliver Spørgsmaal om — vil man komme til at beskatte de paagjældende Smaafolk betydelig over deres Staaetone i Forhold til de andre Beboere. Denne Klasse af Beboere af Kjøbstæderne er i Almindelighed enten meget svagt eller slet ikke repræsenteret i Byraadene, og den har aldeles afgjort ikke været repræsenteret paa det omtalte Delegeretmøde; men her i denne Forsamling er man jo ikke opfordret til at tage Sagen udelukkende fra de i Kjøbstæderne herskende Grupper. Synspunkt, men maa tvertimod være opfordret til ogsaa at have de af mig nævnte Beboeres Larm for Die. Som Følge deraf vilde jeg ikke anfse det for heldigt, om man gik ind paa et Lovforslag som det, der her er foresat, og det er dobbelt uheldigt, at denne Sag nu skal føres